

Dámy a pánové, místní i přespolní.

Ještě jednou si vás dovoluji přivítat na dnešní slavnosti. Sešli jsme se zde, abychom si připomněli šest století dlouhou historii Městečka, což je jistě vhodná příležitost k zamyšlení nad naší minulostí, přítomností i budoucností.

Údolí řeky Chotýšanky bylo osídlováno již dávno před r. 1411, který si zde připomínáme. Bohužel nikdy se zde neprováděl důkladný archeologický průzkum, a proto o této době nemáme takřka žádné informace. Nejranější písemnou zprávou o existenci Městečka je právě až zápis datovaný r. 1411. Avšak i po tomto datu se jen sporadicky objevují informace o zdejších obyvatelích.

Abychom si mohli alespoň trochu přiblížit jejich život, připomeňme si nejdůležitější okamžiky českých dějin v posledních šesti stoletích.

R. 1411 byl z Prahy vykázán Mistr Jan Hus, který odešel kázat na nepříliš vzdálený Kozí Hrádek. V r. 1420 bylo založeno město Tábor a z něj pak vzešlo celé husitské hnutí. Po porážce husitů následovalo zhruba 200leté období slabých panovníků (s výjimkou Jiřího z Poděbrad), neklidu, loupení a válek, které ještě vygradovalo stavovským povstáním a r. 1620 bitvou na Bílé hoře. Následující doba pobělohorská se často označuje jako doba temna, která končí až nástupem Marie Terezie na český trůn v r. 1740. Teprve za její vlády se situace městského i venkovského obyvatelstva v českých zemích začala zlepšovat. Z dalších milníků českých dějin si připomeňme ještě alespoň období národního obrození a 1. a 2. světovou válku.

Je jisté, že tyto události přímo či nepřímo ovlivňovaly i život Městečských. Možná někdo z nich na vlastní uši slyšel kázání Mistra Jana Husa, možná, že se někdo z nich přidal k husitům a přímo se účastnil jejich bitev. Jak se asi na životě místních projevila doba pobělohorská? Kolikrát byl jejich majetek zkonfiskován nebo vyrabován? A zdalipak zde žili lidé, kteří šířili dále myšlenky národního obrození? Možná se někteří zdejší lidé setkali s Aloisem Jiráskem, který navštívil Chotýšany, možná také chodili v Postupicích do školy se Svatoplukem Čechem nebo byli svědky toho, když se z Blaníku vezl do Prahy základní kámen pro Národní divadlo.

Zcela jistě však můžeme tvrdit, že v životě Městečských se střídala období míru a rozkvětu s obdobími válek, plenění, útlaku, neúrod, nemocí a jiných strázní. Že je zde Městečko i dnes, svědčí také o příslovečném a velmi potřebném štěstí, které každá ves neměla. Takových zaniklých osad a vsí bychom i v našem okolí našli hned několik.

Městečko prostě bylo, je a bude jedním z mnoha malých sídel, která nalezneme jen na podrobných mapách. Klame nás svým názvem, protože v dobových dokumentech je vždy zmiňováno jen jako ves či osada. Nemá žádné významné architektonické památky a ani žádné významné rodáky. Nicméně je to víska velice malebná, schovaná v krásném údolí řeky Chotýšanky.

Život v Městečku nebyl a ani dnes není jednoduchý. Není zde obchod, škola, lékař, nejbližší zastávka autobusu či vlaku je minimálně 1 km vzdálená. Mnoho rodáků jistě i z tohoto důvodu odsud odešlo, avšak soudě podle toho, kolik nás tu dnes je, na svou rodnou hroudu nezapomnělo. Jiní zde naopak zůstali, budují a vylepšují své domy a vychovávají své děti. Proč zde zůstávají? Co je tu drží? Drží je tu pouto, které můžeme označit slovem domov. Domov je místo, kde je nám dobře, kde máme své blízké, své přátele, své vzpomínky. Domov nedělají věci, ale lidé. Dnes je Městečko domovem 80 lidí, počínaje nejmladší občankou, sotva 1 měsíc starou Julií Marešovou a konče nejstarší obyvatelkou paní Marií Marešovou, která příští rok oslaví 100. narozeniny, a shodou okolností je prababičkou již zmiňované

Julinky. Potěšitelné je, že Městečko se stává domovem i lidí, majících své kořeny jinde, a pro budoucnost je pak jistě velmi důležitá skutečnost, že z oněch 80 trvale žijících obyvatel je 12 dětí mladších 15 let.

A co čeká Městečko v dalších desetiletích a stoletích? To záleží především na lidech, kteří zde žijí. K tomu, aby Městečko vzkvétalo, nestačí jen stále lepší materiální vybavení, ale je třeba budovat i mezilidské vztahy. Budou-li v prostředí plném vzájemné úcty, respektu a ochoty si pomáhat vyrůstat vaše děti, nejspíš sice vyletí z hnízda někam do světa, ale pak se zase vrátí. Při pohledu na zdejší mladou generaci jsem, co se týče budoucnosti Městečka, optimistou a přeji vám slovy klasika: Nechť budoucnost splní, co přítomnost slibuje.

Vážení rodáci, milí hosté,

dříve než otevřeme výstavu mapující posledních 600 let Městečka, dovoluji mi ještě, abych poděkovala všem, kteří se na přípravě dnešního dne podíleli.

Ráda bych poděkovala především ústřední organizační trojici Městečských ve složení: manželé Zvěřinovi, pan ing. Josef Mareš a paní Jana Hrstková, kteří s přispěním dalších spoluobčanů slavnost iniciovali, naplánovali a připravili.

Vysoce je třeba ocenit práci pana Miroslava Švarce, který věnoval obrovské úsilí a čas přípravě výstavy.

Dále chci poděkovat chotýšanskému místostarostovi, panu Jiřímu Granátovi, který zabezpečoval a koordinoval řadu přípravných prací.

Poděkování patří i osobám a firmám, které nám poskytly materiál nebo peněžní příspěvek. Mluvím o panu ing. Horáčkovi z Věžník a majitelích společnosti Allstav.

Ještě jednou všem děkuji a jménem celého vedení obce Chotýšany přeji Městečku jeho další rozkvět a všem Městečským hodně zdraví, štěstí a úspěchů. Ať se vám zde minimálně dalších 600 let dobře žije.

Ing. Blanka Bejdáková